

## (T)ove Ditlevsen's "Blinkende lygter"

Filmen "blinkende lygter" er nok én af de bedste danske film.

I filmen finder de en bog som er temmelig spist af mus, så de kan ikke se hele navnet på forfatteren.

På et tidspunkt bliver der læst højt af digtet "Blinkende lygter". Dette digt er skrevet af (T)ove Ditlevsen.

Først lidt historie omkring Tove, derefter selv digtet samt min perspektivering.

Tove blev født i 1917 i København. Der boede hun med sine forældre og en storebror. Hendes barndom var præget af fattigdom, ufølsomhed, råhed og janteloven. Forældrene svigtede hende, og troede nok ikke på hende som forfatter. Hun fik sin debut i 1939 med digtsamlingen "Pigesind". Hun blev i 1940 gift for første gang, ud af fire. Giftemålet var mest for at blive forsørget, og komme frem i verden, mens hun selv ville skrive digte. I 1942 blev hun formand for en nydannet forening, der hed "Unge kunstneres klub". Efter hendes andet i giftemål i 1943, blev hun narkoman, og skrev mindre og mindre. Hun skriver dog to børnebøger i slutningen af 1950'erne. I 1966 blev hun indlagt på Sct. Hans for afvænnning af diverse former for misbrug. Tove har bl.a også skrevet romaner, radioromaner, biografier, nekrologer og erindringer. Hun modtog mange legater og prisbelønninger. Til sidst kendte Tove dog ikke forskel på det private og det almene i sine bøger. Hun udleverede sig selv og andre for meget. Hendes depressioner og livs træthed, fik hende i 1976, at gøre begå velovervejede og planlagte selvmord.



## Blinkende lygter

I barndommens lange og dunkle nat  
brænder små blinkende lygter  
som spor, er erindringen efterladt,  
mens hjertet fryser og flygter.

Her lyser din vildsomme kærlighed  
fortabt gennem tågede nætter,  
og alt hvad du siden elsked og led  
har grænser som viljen sætter.

Den første sorg har et spinkelt skær  
som en tåre der skælver i rummet,  
kun den vil være dit hjerte nær,  
når al anden sorg er forstummet.

Højt som en stjerne en vårlig nat  
brænder din barnlige lykke,  
du søgte den siden, men fik kun fat  
dens flakkende sensommerskygge.

Din tro du tog med dig så langt af led,  
for det var det første og sidste,  
nu står den og brænder i mørket et sted,  
og der er ikke mere at miste.

Og en eller anden kommer dig nær,  
men kan aldrig helt forstå dig,  
for dit liv har du lagt under lygternes skær,  
og ingen skal siden nå dig.

## Perspektivering

For mig er det generelle tema at imens ens liv går, uden at man selv ved hvorhen, før det kan være forsent, er lyset i ens hjerte ved at brænde ud. Jeg tror at de *blinkende lygter* kan være hendes flash back over livet. Små lysglimt fra en svunden tid. På godt og ondt; Nok mest det sidste og at disse forfølger én resten af livet.

Jeg kan godt sætte mig i hendes sted. Nogen gange kan det komme over mig. Fortidens minder, sentimentaliten og at det som har været med til at gøre mig til den jeg er, dukker op. Igen på godt og ondt.

Selvom digtet er skrevet i 1947, ændre det ikke på den overgang som er fra barndom til voksenlivet.

Når man er barn, kan man ikke blive voksen hurtigt nok og når man så står i dét, var det ikke lige altid netop dét man så frem til ? Evnen til at skulle stille sig selv tilfreds med tilværelsen er blevet meget sværere end somså.

Filmen laver en super god fortolkning af digtet, som først er gået op for mig efter at jeg at set den en del gange. Den viser hvad en dårlig opvækst, uden omsorg og kærlighed kan føre med sig senere hen i livet.

De fire mænd som vi følger i filmen, er outsiders. De har gået i livets hårdere skole.

Det er nok

på grund af det, at de finder sammen. Det lykkes dem til sidst at finde en mening med livet, og det er på trods af de "*blinkende lygter*", som vi ser i flash back og som ligger dybt gemt i deres sind.

Læs digtet, se filmen og se om du kan finde en mening med netop dit liv ?